

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)
7 päivänä marraskuuta 1996 *

Asiassa T-298/94,

Roquette Frères SA, Ranskan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Lestrem (Ranska), edustajanaan asianajaja Jacques Dutat, Lille,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinnään oikeudellisen yksikön virkamiehet Arthur Brautigam ja Jan-Peter Hix, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan investointipankin lakiasianosaston ylijohtaja Bruno Eynard, 100 boulevard Konrad Adenauer,

vastaajana,

jota tukee

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies Gérard Rozet, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

väliintulijana,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

jossa kantaja vaatii perunatärkkelystuotannon kiintiöjärjestelmästä 27 päivänä heinäkuuta 1994 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1868/94 (EYVL L 197, s. 4) kumoamista,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja K. Lenaerts sekä tuomarit P. Lindh ja J. D. Cooke,

kirjaaja: hallintovirkamies J. Palacio González,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 11.7.1996 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

- 1 Perunatärkkelyksen tuotantoa koskeva perusasetus on vilja-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 30 päivänä kesäkuuta 1992 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 1766/92 (EYVL L 181, s. 21, jäljempänä perusasetus), jota sovelletaan myös perunoihin, joilla vilja voidaan tärkkelyksen tuotannossa korvata. Koska neuvosto katsoi, että erityisesti tärkkelyksenvalmistusalan rakenteellisista erityisrajoituksista johtuen korjaava säännös oli perusteltu tällä alalla, se antoi 14.6.1993 perusasetuksen 8 artiklan 4 kohdan nojalla asetuksen (ETY) N:o 1543/93 perunatärkkelyksen tuottajille maksettavan palkkion suuruudesta markkinointivuosina 1993/1994,

1994/1995 ja 1995/1996 (EYVL L 154, s. 4, jäljempänä asetus N:o 1543/93). Tässä asetuksessa täsmennetään, että markkinointivuonna 1993/1994 jäsenvaltioiden on maksettava perunatärkkelyksen tuottajille palkkio kultakin tuotetulta tärkkelystonnilta. Samaa palkkiota sovelletaan markkinointivuosina 1994/1995 ja 1995/1996, jos perunatärkkelyksen kokonaistuotanto ei ole ollut yli 1,5 miljoonaa tonnia yhtenä tai kahtena edeltävänä markkinointivuonna.

- 2 Koska perunatärkkelyksen tuotanto kuitenkin ylitti 1,5 miljoonaa tonnia markkinointivuonna 1993/1994, neuvosto antoi 27.7.1994 asetuksen N:o 1543/93 1 artiklan mukaisesti muutoksia sisältävän asetuksen (EY) N:o 1868/94 perunatärkkelystuotannon kiintiöjärjestelmästä (EYVL L 197, s. 4, jäljempänä asetus N:o 1868/94 tai riidanalainen asetus).

- 3 Kiintiöjärjestelmässä jokaiselle perunatärkkelystä tuottaneelle jäsenvaltiolle myönnetään kiintiö, joka lasketaan kyseisessä jäsenvaltiossa markkinointivuosina 1990/1991, 1991/1992 ja 1992/1993 tuotetun sellaisen tärkkelysmäärän keskiarvon perusteella, josta on maksettu palkkiota. Saksan osalta otettiin huomioon siirtyminen uusissa osavaltioissa (Länder) ennen yhdistymistä vallinneesta suunnitelmatalousjärjestelmästä markkinatalousjärjestelmään, siitä seuraavat maatalouden tuotantorakenteiden muutokset ja tarpeelliset investoinnit, ja tästä syystä Saksan kiintiö laskettiin markkinointivuonna 1992/1993 tuotetun tärkkelysmäärän keskiarvon perusteella lisäten tähän 90 000 tonnia. Lisäksi luotiin enintään 110 000 tonnin reservi Saksassa markkinointivuonna 1996/1997 toteutettavan tuotannon kattamiseksi sillä edellytyksellä, että tämä tuotanto on seurausta ennen 31.1.1994 tehdyistä peruuttamattomista investoinneista.

- 4 Jäsenvaltioiden tehtävänä on jakaa kiintiöt kaikkien tärkkelyksentuottajien kesken käytettäväksi markkinointivuosina 1995/1996, 1996/1997 ja 1997/1998. Kiintiöt jaetaan sellaisille tärkkelyksentuottajille, joille on maksettu palkkiota, ja ne lasketaan joko niiden markkinointivuosina 1990/1991, 1991/1992 ja 1992/1993

tuottaman tärkkelysmäärän keskiarvon perusteella tai niiden markkinointivuonna 1992/1993 tuottaman tärkkelysmäärän perusteella. Näitä kiintiöitä laskiessaan jäsenvaltioiden on otettava huomioon myös tärkkelyksentuottajien perunatärkkelyksen tuotantoa varten ennen 31.1.1994 tekemät investoinnit.

Tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet

- 5 Kantaja Roquette Frères SA valmistaa perunatärkkelystä kahdessa tuotantolaitoksessa Ranskassa. Se sai markkinointivuonna 1993/1994 palkkion kultakin tuottamaltaan tärkkelystonnilta asetuksen N:o 1543/93 mukaisesti. Näin ollen sillä oli myös oikeus kiintiöön asetuksella N:o 1868/94 luodussa kiintiöjärjestelmässä.
- 6 Koska kantaja piti kiintiöjärjestelmää syrjivänä, se nosti kanteen, joka saapui ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 30.9.1994 ja jossa se vaati asetuksen N:o 1868/94 kumoamista.
- 7 Neuvosto teki ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 8.11.1994 jättämällään asiakirjalla prosessivaitteen siitä, ettei riidanalainen asetus koskenut kantajaa suoraan eikä erikseen.
- 8 Kantaja vaati prosessivaitteen hylkäämistä sitä koskevissa 12.12.1994 jättämissään huomautuksissa.

- 9 Komissio esitti 13.2.1995 väliintulohakemuksen, jossa se pyysi saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen neuvoston vaatimuksia, ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti hyväksyi hakemuksen 3.4.1995 antamallaan määräyksellä.

- 10 Komissio jätti 26.4.1995 kanteen tutkittavaksi ottamista koskevan väliintulokirjelmänsä.

- 11 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen neljäs jaosto päätti 25.10.1995 antamallaan määräyksellä tutkia prosessiväitteen pääasian yhteydessä.

- 12 Komissio jätti 24.1.1996 pääasiaa koskevan väliintulokirjelmänsä.

- 13 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (neljäs jaosto) päätti aloittaa suullisen käsittelyn esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella ilman edeltäviä asian selvittämistoimia.

- 14 Asianosaisten ja väliintulijan suulliset lausumat kuultiin 11.7.1996 pidetyssä julkisessa istunnossa, jossa ne vastasivat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin suullisiin kysymyksiin. Tällöin kantaja ilmoitti nostaneensa kanteen Tribunal administratif d'Amiensissa, jossa se on vaatinut riidanalaisen asetuksen täytäntöönpanosäännökset sisältävien ranskalaisten säädösten kumoamista, ja se on tässä yhteydessä kehottanut kyseistä hallintotuomioistuinta pyytämään EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan mukaisessa menettelyssä yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua riidanalaisen asetuksen pätevyydestä.

Asianosaisten ja väliintulijan vaatimukset

- 15 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin
- kumoaa asetuksen N:o 1868/94,
 - velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 16 Vastaajana oleva neuvosto vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin
- jättää kanteen tutkimatta tai toissijaisesti hylkää sen perusteettomana,
 - velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 17 Väliintulijana toimiva komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin
- jättää kanteen tutkimatta tai toissijaisesti hylkää sen perusteettomana.

Asianosaisten ja väliintulijan oikeudelliset perusteet ja perustelut

- 18 Vaatimustensa tueksi kantaja esittää kaksi kumoamisperustetta, joista toisen mukaan syrjintäkiellon periaatetta on loukattu, koska Saksan erityiskohteluun ei ole objektiivista syytä, ja toisen mukaan suhteellisuusperiaatetta on loukattu, koska Saksan erityiskohtelu on joka tapauksessa liiallista.

- 19 Neuvosto ja komissio väittävät ensisijaisesti, että kanne on jätettävä tutkimatta, ja toissijaisesti, että se on perusteeton.

Tutkittavaksi ottaminen

Tiivistelmä asianosaisten ja väliintulijan väitteistä ja niiden perusteluista

- 20 Neuvosto väittää, ettei riidanalainen asetus koske kantajaa suoraan eikä erikseen.
- 21 Neuvosto muistuttaa, että jotta riidanalaisen asetuksen voitaisiin katsoa koskevan yksityistä suoraan, sen vaikutusten on välttämättä ja automaattisesti johduttava kyseisestä asetuksesta ilman, että yhteisön toimielimen tai jäsenvaltion harkintavaltaansa rajoissa tekemä myöhempi erillinen päätös olisi tarpeen (ks. asia 69/69, Alcan Aluminium Raeren ym. v. komissio, tuomio 16.6.1970, Kok. 1970, s. 385 ja asia 92/78, Simmenthal v. komissio, tuomio 6.3.1979, Kok. 1979, s. 777).
- 22 Tältä osin neuvosto toteaa, että asetuksessa N:o 1868/94 ei suoraan määritellä tuottajakohtaisia kiintiöitä, vaan jäsenvaltiot vahvistavat ne valitessaan harkintansa mukaan sovellettavan viitekauden, ja että viitekauden valinta voi vaikuttaa huomattavalla tavalla tuottajakohtaisten kiintiöiden suuruuteen erityisesti silloin, kun huomioon otettavana ajanjaksona tuotantomäärät ovat huomattavasti muuttuneet, kuten Saksassa.

- 23 Tässä yhteydessä neuvosto muistuttaa myös, että jäsenvaltioiden on otettava huomioon ”tärkkelyksen valmistajien ennen 31 päivää tammikuuta 1994 tekemät investoinnit, joista ei ole seurannut tuotantoa jäsenvaltion valitseman viitekauden aikana” (ks. riidanalaisen asetuksen 2 artiklan 2 kohta).
- 24 Tämän jälkeen neuvosto toteaa, että riidanalainen asetus on yleisesti sovellettava säädös, jonka oikeusvaikutukset ulottuvat kaikkiin taloudellisiin toimijoihin. Kyseessä ei siis ole perustamissopimuksen 173 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitettu asetuksen muodossa tehty päätös. Neuvoston mukaan yhteisöjen tuomioistuimien on todennut, että toimielimen toimenpide voidaan luokitella asetukseksi siitä huolimatta, että on mahdollista määritellä jota kuinkin täsmällisesti niiden oikeussubjektien lukumäärä, joihin sitä sovelletaan tietyinä ajankohtana, tai jopa nimetä nämä oikeussubjektit, jos on selvää, että toimenpidettä sovelletaan sen tarkoituksen mukaisesti määritellyn objektiivisen oikeudellisen tai tosiasiallisen tilanteen perusteella (ks. asia 6/68, Zuckerfabrik Watendstedt v. neuvosto, tuomio 11.7.1968, Kok. 1968, s. 595 ja yhdistetyt asiat C-15/91 ja C-108/91, Buckl ym. v. komissio, tuomio 24.11.1992, Kok. 1992, s. I-6061, 25 kohta). Neuvosto väittää, että kantaja on samassa tilanteessa kuin kaikki muut taloudelliset toimijat, eli samassa tilanteessa kuin kaikki ne tärkkelyksentuottajat, jotka ovat tuottaneet tärkkelystä jommankumman viitekauden aikana. Riidanalainen asetus ei siten vaikuta kantajan asemaan sille tunnusomaisten erityispiirteiden tai minkään sellaisen tosiasiallisen tilanteen vuoksi, jonka perusteella kantaja voitaisiin erottaa kaikista muista (ks. asia C-309/89, Codorniu v. neuvosto, tuomio 18.5.1994, Kok. 1994, s. I-1853, 20 kohta).
- 25 Kantaja katsoo, että asetuksen muodossa tehtyä riidanalaisesta toimea on kuitenkin pidettävä päätöksenä, joka koskee sitä suoraan ja erikseen, joten kantajalla on yksilöllinen intressi asetuksen kumoamiseen.
- 26 Sen edellytyksen osalta, jonka mukaan säädöksen pitää koskea kantajaa suoraan, kantaja muistuttaa, että sovelletaanpa Ranskassa kumpaa tahansa riidanalaisessa asetuksessa säädetyistä kahdesta laskutavasta, lopputulosten välinen ero on ainoastaan 0,2 prosenttia. Koska Ranskan hallituksen harkintavalta on siis käytännössä lähes olematon, kansallista täytäntöönpanoa on pidettävä puhtaasti automaattisena (ks. mm. asia 113/77, NTN Toyo Bearing ym. v. neuvosto, tuomio 29.3.1979, Kok. 1979, s. 1185).

- 27 Kantaja täsmentää, että riidanalaisen asetuksen säännös, jonka mukaan ennen 31.1.1994 tehdyt investoinnit on otettava huomioon, ei vaikuta tuottajakohtaisten kiintiöiden määrittämiseen Ranskassa, koska ranskalaiset tärkkelysentuottajat eivät ole tehneet investointeja.
- 28 Tämän jälkeen kantaja väittää, että asetus koskee sitä erikseen. Se väittää, että riidanalaista asetusta sovelletaan ainoastaan tiettyihin harvalukuisiin taloudellisiin toimijoihin, joiden erityinen tilanne on vaikuttanut asetuksen sisältöön, koska jaettavat kiintiöt lasketaan edellisinä vuosina tuotettujen määrien perusteella. Kantajalla on siten ”erityisominaisuus”, sillä lukumäärältään erittäin rajoitettu joukko taloudellisia toimijoita on samassa asemassa ja se tosiasiallinen tilanne, jonka perusteella kantaja voidaan erottaa muista, johtuu siitä, että kantaja on tuottanut palkkioon oikeuttavan määrän tärkkelystä edellisten markkinointivuosien aikana (ks. asia 25/62, Plaumann v. komissio, tuomio 15.7.1963, Kok. 1963, s. 196; asia 100/74, CAM v. komissio, tuomio 18.11.1975, Kok. 1975, s. 1393; asia 138/88, Fourez ym. v. komissio, määräys 7.12.1988, Kok. 1988, s. 6393; asia C-225/91 R, Matra v. komissio, määräys 4.12.1991, Kok. 1991, s. I-5823 ja asia C-131/92, Arnaud ym. v. neuvosto, määräys 24.5.1993, Kok. 1993, s. I-2573).
- 29 Komissio huomauttaa ensinnäkin, että neuvosto antoi riidanalaisen asetuksen perunatärkkelyksen tuotannon kasvun rajoittamiseksi, kun markkinointivuoden 1993/1994 tuotanto oli ylittänyt aikaisemmin vahvistetun 1,5 miljoonan tonnin rajan. Komissio toteaa, että toimi on luonteeltaan normatiivinen eikä kyseessä ole asetuksen muodossa tehty päätös, koska lainsäätäjä on pitänyt sitä tarkoituksenmukaisimpana toimenpiteenä tuotannon rajoittamiseksi objektiivisesti määritellyssä markkinatilanteessa, joka on kiistaton. Komissio korostaa, että tämä tuotannonrajoitustoimenpide kohdistuu yleisesti ja abstraktisti henkilöryhmiin, jotka on määriteltä tärkkelysentuottajiksi objektiivisesti sillä perusteella, että ne valmistavat perunasta tärkkelystä.
- 30 Tämän jälkeen komissio kumoaa kantajan väitteen siitä, että asetus koskisi kantajaa erikseen sen vuoksi, että se kuuluu suljettuun taloudellisten toimijoiden joukkoon, jonka erityinen tilanne on vaikuttanut riidanalaisen asetuksen sisältöön.

- 31 Komissio väittää, että yhteisöjen tuomioistuimen viimeaikaisen oikeuskäytännön mukaan ratkaistaessa kysymystä siitä, koskeeko asetus kantajaa erikseen, merkitystä on lähinnä kyseisen asetuksen objektiivisuudella ja voimassaoloajalla eikä sillä, todetaanko asetuksen koskevan tiettyjen henkilöiden joukkoa. Tältä osin komissio vetoaa yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöön, jonka mukaan toimielimen toimi voidaan luokitella asetuksiksi siitä huolimatta, että on mahdollista määritellä jota kuinkin täsmällisesti niiden oikeussubjektien lukumäärä, joihin sitä sovelletaan tiettyinä ajankohtana, tai jopa nimetä nämä oikeussubjektit, jos on selvää, että toimenpidettä sovelletaan sen tarkoituksen mukaisesti määritellyn objektiivisen oikeudellisen tai tosiasiallisen tilanteen perusteella (ks. em. asiassa Zuckerfabrik Watenstedt v. neuvosto annettu tuomio).
- 32 Komissio lisää, että toimen on myös oltava syy-yhteydessä siihen seikkaan, että toimielin on ollut tietoinen kantajan tilanteesta (ks. julkisasiamies van Gervenin ratkaisuehdotukset asiassa C-213/91, Abertal v. komissio, tuomio 15.6.1993, Kok. 1993, s. I-3177 ja asiassa C-264/91, Abertal v. neuvosto, tuomio 15.6.1993, Kok. 1993, s. I-3265).
- 33 Tässä yhteydessä komissio vetoaa lisäksi siihen, että edellä mainituissa asioissa Abertal vastaan komissio ja Abertal vastaan neuvosto annetuissa tuomioissa, edellä mainitussa asiassa Arnaud ym. vastaan neuvosto annetussa määräyksessä sekä banaaneja koskevissa asioissa 21.6.1993 annetuissa määräyksissä (ks. asia C-257/93, Van Parijs ym. v. neuvosto ja komissio, Kok. 1993, s. I-3335) yhteisöjen tuomioistuin katsoi, että kanteet oli jätettävä tutkimatta todettuaan, että riitautettuja säännöksiä sovellettiin tiettyihin objektiivisesti määriteltyihin tilanteisiin ja että niiden oikeusvaikutukset kohdistuivat yleisesti ja abstraktisti tarkoitettuihin henkilöryhmiin, vaikka kantajat väittivätkin kuuluvansa suljettuun taloudellisten toimijoiden joukkoon. Komissio korostaa, että kantaja ei ole esittänyt minkäänlaista näyttöä siitä, että sen tilanne olisi välttämättä otettu huomioon silloin, kun riidanalainen asetus annettiin, eikä siitä, että kantajan erityisen tilanteen ja kyseisen säädöksen välillä olisi syy-yhteys.
- 34 Lopuksi komissio väittää, että kantaja ei ole ainakaan esittänyt minkäänlaista näyttöä siitä — eikä etenäkään näyttänyt toteen — että kantaja olisi erityisen tilanteensa vuoksi nauttinut erityisestä suojasta, jota riidanalaisella asetuksella olisi loukattu; kantaja ei myöskään ole esittänyt näyttöä siitä, että kyseinen asetus aiheuttaisi vakavaa häiriötä sen taloudelliselle toiminnalle.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 35 Yhteisöjen tuomioistuimen ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perustamissopimuksen 173 artiklan neljännessä kohdassa yksityisille annetaan oikeus nostaa kanne päätöksestä, joka siitä huolimatta, että se on annettu asetuksena, koskee kyseistä henkilöä suoraan ja erikseen. Tällä määräyksellä pyritään välttämään erityisesti se, että yhteisöjen toimielimet voisivat pelkästään valitsemalla toimenpiteen muodoksi asetuksen estää yksityisiä nostamasta kanteita päätöksistä, jotka koskevat näitä suoraan ja erikseen, ja siten määräyksellä pyritään täsmentämään, että toimen luonnetta ei voida muuttaa valitsemalla sille tietty muoto (yhdistetyt asiat 789/79 ja 790/79, Calpak ja Società Emiliana Lavorazione Frutta v. komissio, tuomio 17.6.1980, Kok. 1980, s. 1949 ja asia T-476/93, FRSEA ja FNSEA v. neuvosto, määräys 28.10.1993, Kok. 1993, s. II-1187).
- 36 Asetuksen ja päätöksen välisen eron tunnistamiseksi on tutkittava, onko kyseessä soveltamisalaltaan yleinen toimenpide, kun otetaan huomioon riidanalaisen toimen luonne ja erityisesti sen aiotut tai tosiasialliset aikaansaamat oikeusvaikutukset (ks. asia 26/86, Deutz und Geldermann v. neuvosto, tuomio 24.2.1987, Kok. 1987, s. 941, 7 kohta; asia C-10/95 P Asocarne v. neuvosto, määräys 23.11.1995, Kok. 1995, s. I-4149, 28 kohta ja asia C-87/95 P CNAAP v. neuvosto, määräys 24.4.1996, Kok. 1996, s. I-2003, 33 kohta).
- 37 Ei kuitenkaan voida sulkea pois sitä mahdollisuutta, että luonteeltaan ja soveltamisalaltaan yleinen säännös tai määräys voisi koskea erikseen luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, jos se vaikuttaa kantajan asemaan tiettyjen sille tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen vuoksi, jonka perusteella se voidaan erottaa kaikista muista ja yksilöidä samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu (ks. esim. em. asiassa Plaumann v. komissio annettu tuomio, s. 223, em. asiassa Codorniu v. neuvosto annettu tuomio, 19 ja 20 kohta, ja em. asiassa Asocarne v. neuvosto annettu määräys, 43 kohta).
- 38 Käsiteltävänä olevassa asiassa riidanalaisista asetusta ei voida millään perusteella pitää asetuksen muodossa tehtynä päätöksenä. Asetus on nimittäin laadittu käyttäen yleistä ja abstraktia sanamuotoa ja sitä sovelletaan kaikissa jäsenvaltioissa ottamatta

millään tavalla huomioon yksittäisten tuottajien tilannetta. Asetuksen tarkoituksena on ohjata kaikkea yhteisön perunatärkkelyksen tuotantoa, mistä on osoitukseksi se, että toteutetuista toimenpiteistä on säädetty asetuksessa N:o 1543/93, jonka mukaan neuvosto päättää toteutettavista toimenpiteistä, jos perunatärkkelyksen kokonaistuotanto ylittää 1,5 miljoonaa tonnia (ks. ed. 1—4 kohta).

- 39 Tällä perusteella riidanalaista asetusta sovelletaan siten objektiivisesti määriteltyihin tilanteisiin ja sen oikeusvaikutukset kohdistuvat yleisesti ja abstraktisti tarkoitettuun henkilöryhmään.
- 40 On todettava, että tätä päätelmää ei kumoa se, että riidanalaisella asetuksella luodussa järjestelmässä Saksalle on myönnetty erityiskohtelu, koska erityiskohtelu liittyy todellisuudessa asetuksen yleiseen tavoitteeseen eikä siis niiden elinkeinonharjoittajien erityispiirteisiin, joihin erilainen kohtelu vaikuttaa.
- 41 Kantaja on väittänyt, että riidanalainen asetusta koskee sitä ”erikseen”, koska asetusta sovelletaan tiettyihin lukumäärältään rajoitettuihin taloudellisiin toimijoihin, joiden erityinen tilanne on vaikuttanut mainitun asetuksen sisältöön; tämän väitteen osalta on kuitenkin todettava, että asetuksen ei voida katsoa koskevan tiettyä elinkeinonharjoittajaa erikseen pelkästään sillä perusteella, että se kuuluu suljettuun taloudellisten toimijoiden joukkoon, johon asetuksen antamisen ajankohtana ei voitu lisätä yhtään muuta oikeussubjektia (ks. asia T-489/93, Unifruit Hellas v. komissio, tuomio 15.12.1994, Kok. 1994, s. II-1201, 25 kohta, ja asia T-482/93, Weber v. komissio, tuomio 10.7.1996, Kok. 1996, s. II-609, 63—65 kohta).
- 42 Yhteisöjen tuomioistuimen ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan säädöksen yleiseen sovellettavuuteen ja siten sen normatiivisuuteen ei vaikuta se, että on mahdollista jota kuinkin täsmällisesti määrittellä niiden oikeussubjektien lukumäärä, joihin säädöstä sovelletaan tiettyinä ajankohtana, tai jopa nimetä nämä oikeussubjektit, jos on selvää, että säädöstä sovelletaan sen tarkoituksen mukaisesti määritellyn objektiivisen oikeudellisen tai

tosiasiallisen tilanteen perusteella (ks. esim. em. asiassa Zuckerfabrik Watenstedt v. neuvosto annettu tuomio, s. 605 ja 606; asia T-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre de Mosto ym. v. komissio, määräys 29.6.1995, Kok. 1995, s. II-1941, 48 kohta ja em. asiassa Weber v. komissio annettu tuomio, 64 kohta).

- 43 Käsiteltävänä olevassa tapauksessa kyseiset säännökset vaikuttavat kantajaan juuri riidanalaisessa asetuksessa sen tarkoituksen mukaan määritellyn objektiivisen tilanteen perusteella. Kyseisten toimijoiden rajoitettu lukumäärä johtuu nimittäin juuri asetuksella luodun järjestelmän luonteesta eli siitä, että yhteisö tukee jäsenvaltioiden kautta niitä tärkkelyksentuottajia, jotka ovat hyötäneet aikaisemmista yhteisön toimenpiteistä. Tältä osin on lisäksi todettava, kuten neuvosto on huomauttanut tuomioistuimen istunnossa, ettei tämä tilanne ole poikkeuksellinen yhteisen maatalouspolitiikan alalla.
- 44 Edellä olevan perusteella kantaja on samassa tilanteessa kuin kaikki muut tärkkelyksentuottajat, jotka ovat tuottaneet tärkkelystä markkinointivuosina 1990—1993 ja saaneet siitä palkkion. Näin ollen mikään erityisominaisuus tai tosiasiallinen tilanne ei erota kantajaa muista samassa tilanteessa olevista taloudellisista toimijoista. Tästä syystä riidanalainen asetus ei koske kantajaa erikseen.
- 45 Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomauttaa, että koska kantaja on toimivaltaisessa kansallisessa tuomioistuimessa riitauttanut ranskalaiset säädökset, joilla kantajalle oli myönnetty tuottajakohtainen kiintiö asetuksen 1868/94 mukaisesti (ks. ed. 14 kohta), kansallisella tuomioistuimella on mahdollisuus tarvittaessa esittää yhteisöjen tuomioistuimelle ennakkoratkaisukysymys perustamissopimuksen 177 artiklan ensimmäisen kohdan b alakohdan nojalla, ja yhteisöjen tuomioistuimella on tässä yhteydessä toimivalta ratkaista yhteisön toimielinten toimien pätevyyttä ja tulkintaa koskevat kysymykset.
- 46 Näin ollen kanne on jätettävä tutkimatta ilman, että olisi tarpeen tutkia kysymystä siitä, koskeeko asetus kantajaa suoraan.

Oikeudenkäyntikulut

- 47 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian ja neuvosto on vaatinut oikeudenkäyntikulujen korvaamista, kantaja veloitetaan korvaamaan neuvoston oikeudenkäyntikulut ja vastaamaan omista kuluistaan. Työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan mukaan oikeudenkäyntiin väliintulijana osallistunut komissio vastaa omista kuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

- 1) **Kanne jätetään tutkimatta.**
- 2) **Kantaja vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan ja veloitetaan korvaamaan neuvoston kulut.**
- 3) **Komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Lenaerts

Lindh

Cooke

Julistettiin Luxemburgissa 7 päivänä marraskuuta 1996.

H. Jung

K. Lenaerts

kirjaaja

jaoston puheenjohtaja

II - 1546